Canon de rugăciune către Sfântul cuvios Ilarion cel nou, egumenul Mănăstirii Dalmaţilor

(s.v. 6 iunie / s.n. 19 iunie)

Sfântul cuvios Ilarion cel nou, egumenul Mănăstirii Dalmaților (s.v. 6 iunie / s.n. 19 iunie):

https://www.academia.edu/103033275/Sf%C3%A2ntul_cuvios_Ilarion_cel_nou_egumenul_M%C4%83n%C4%83stirii_Dalma%C8%9Bilor_s_v_6_iunie_s_n_19_iunie_

https://archive.org/details/sf.-ilarion-cel-nou

https://www.slideshare.net/slideshow/sfantul-cuvios-ilarion-cel-nou-egumenul-manastirii-dalma-ilor-s-v-6-iunie-s-n-19-iunie/269738038

***

Materiale despre Sfântul cuvios Ilarion cel nou, egumenul Mănăstirii Dalmaților:

https://archive.org/details/@steaemy?query=Ilarion+cel+nou

https://independent.academia.edu/emystea/Sfin%C5%A3i-cuvio%C5%9Fi-%C5%9Fi-cuvioase

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Ilarion+cel+nou

***

Troparul Sfântului cuvios Ilarion cel nou, egumenul Mănăstirii Dalmaţilor, glasul al 8-lea: Cu curgerile lacrimilor tale ai lucrat pustiul cel neroditor şi cu suspinurile cele dintru adânc ai făcut ostenelile tale însutit roditoare; şi te-ai făcut luminător lumii, strălucind cu minunile, Ilarion, părintele nostru. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu ca să mântuiască sufletele noastre.

&&&

Cântarea 1, glasul al 8-lea

Irmos: Apa trecând-o ca pe uscat şi din răutatea Egiptului scăpând israeliteanul, striga: Mântuitorului şi Dumnezeului nostru să-I cântăm.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ilarion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca unul ce din posomorârea celor materialnice ai alergat la lumina cea fără materie şi înţelegătoare, prin rugăciunile tale cele către Domnul, luminează-mă pe mine, prea cuvioase Ilarioane.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ilarion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Din pruncie sugând bunătatea, prin ostenelile înfrânării şi prin sudori sihăstreşti, ai ajuns la treaptă bărbătească şi la măsura de vârstă duhovnicească a lui Hristos.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Trecând noianul patimilor şi scăpând de întreitele valuri ale demonilor, ai sosit neudat la limanul nepătimirii, părinte cuvioase.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Ca una ce singură eşti mai aleasă decât toată zidirea, în vremile cele de pe urmă, fără de tată ai născut Dumnezeu şi Om, pe Cuvântul, pe Cel ce din Tatăl este fără de mamă, Maica lui Dumnezeu.

Cântarea a 3-a

Irmos: Tu eşti întărirea...

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ilarion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu jeraticul sihăstriei ai ars mărăcinii patimilor şi ai încălzit cugetele credincioşilor, mărite.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ilarion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu înfrânarea ca şi cu o armă, într-armându-te şi cu rugăciunea ca şi cu o platoşă, ai biruit cetele vrăjmaşilor celor nevăzuţi, cuvioase.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu dragostea fecioriei îndestulându-te, ai isprăvit şi bunătăţile cele către Stăpânul, cuvioase Ilarioane.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Dă-ne nouă ajutor prin rugăciunile tale, Preacurată, gonind toate năpădirile primejdiilor celor cumplite.

Irmosul: Tu eşti Întărirea celor ce aleargă la Tine, Doamne, Tu eşti Lumina celor întunecaţi şi pe Tine Te laudă duhul meu.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am, Doamne, taina iconomiei Taie, înţeles-am lucrurile Tale şi am prea slăvit Dumnezeirea Ta.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ilarion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiind sădit pe lângă apele înfrânării, te-ai arătat viţă prea odrăslitoare, care odrăsleşti strugurii dreptei credinţe, fericite părinte.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ilarion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Făcându-te cu totul dumnezeiesc şi purtător de duh, cu totul ai fost cunoscut de Dumnezeu, Sfinte părinte Ilarioane, prea fericite. Pentru aceasta împreună cu îngerii dănţuieşti pururea.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pe piatra credinţei ai întărit paşii inimii tale şi ai rămas statornic, nespăimântându-te de năpădirile demonilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Ca pe o mai aleasă decât Heruvimii şi decât Srafimii, te lăudăm pe tine, Preacurată, căci ai ţinut în braţele tale pe Dumnezeul nostru, cu trup, de care Se cutremură toate.

Cântarea a 5-a

Irmosul: Dis de dimineaţă strigăm Ţie, Doamne: mântuieşte-ne pe noi; că Tu eşti Dumnezeul nostru, afară de Tine pe altul nu ştim.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ilarion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Păzit-ai ochiul inimii nevinovat şi neadormit întru dumnezeieştile porunci, pururea pomenite, părinte cuvioase.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ilarion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Prin faptă sihăstrească ai alergat la muntele virtuţilor, spre suirea privirii, purtătorule de Dumnezeu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Risipindu-ţi milostenia la săraci din inimă, părinte Ilarioane, ai primit bogăţie cerească, cuvioase.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Domnul Legii te-a arătat pe tine Născătoare de Dumnezeu, chivot Cuvântului, întru care în chip de netâlcuit S-a sălăşluit.

Cântarea a 6-a

Irmos: Curaţeşte-mă, Mântuitorule...

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ilarion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe Goliat cel înţelegător, cel ce se înălţa întru răutate, l-ai împrăştiat prin credinţă, cu împletirea ta cea fără de armă şi smulgând armele înfrângerii lui, l-ai tăiat ca pe unul ce fără de măsură se lăuda.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ilarion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Râvnit-ai întru bunătate pe marele Ilarion şi duhovniceşte urmând urmelor lui, te-ai arătat începător înfrânării şi pildă turmei, prea cuvioase.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Prin sudorile sihăstriei, ai stins de tot jeraticul săgeţilor vrăjmaşului şi aprinzând focul credinţei, ai ars trufiile necredinţei eresurilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Cu adevărat ai zămislit în pântecele tău pe dumnezeiescul Cuvânt şi L-ai născut pe Dânsul mai presus de fire, prea curată, pe care prin rugăciunile tale îmbunează-L, pentru cei ce te laudă pe tine, cu adevărat Născătoare de Dumnezeu.

Irmosul: Curăţeşte-mă, Mântuitorule, că multe sunt fărădelegile mele şi Te rog ridică-mă din adâncul răutăţilor; căci către Tine am strigat şi mă auzi Dumnezeul mântuirii mele.

Condac, glasul 1:

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Cu focul împărtăşindu-te, nicicum nu te-ai ars, părinte Ilarioane, înţelepte, nevoitorule cel cu minte vitează, că rouă de la Dumnezeu ai câştigat, care te-a răcorit. Pentru aceasta ai suferit lupte mai presus de fire, bucurându-te cu cuvioşii, de Dumnezeu înţelepţite, cu care pomeneşte-ne şi pe noi.

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii cei ce au mers din Iudeea în Babilon oarecând, cu credinţa Treimii văpaia cuptorului au călcat-o, cântând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ilarion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Hrănit-ai părinte, turma ta, la verdeaţa împărăţiei celei de sus şi cu toiagul dogmelor gonind fiarele eresurilor, cântai: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ilarion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Întinzându-ţi lumina minunilor, risipeşti negura bolnavilor şi dai razele virtuţii şi ziua bunei sănătăţi, celor care strigă: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Fiind îmbrăcat cu podoaba vrednică a chemătorului, ai intrat la ospăţul Mirelui cel de sus, al Împăratului Hristos; pentru aceea te-ai şi aşezat la masă, strigând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Mai presus de fire şi de cuvânt ai purtat în pântece pe Stăpânul tuturor şi ai hrănit la sânul tău pe Cel ce la vreme bună găteşte masă tuturor; pe Acela roagă-L neîncetat pentru noi, prea curată Fecioară.

Cântarea a 8-a

Irmos: De şapte ori cuptorul...

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ilarion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu curgerile lacrimilor ai înecat săltările patimilor şi cugetele cele neînfrânate şi te-ai făcut noian îndelungii răbdări, părinte cuvioase, ducând către liniştit liman, pe cei ce strigă: tineri binecuvântaţi, preoţi lăudaţi, popoare prea înălţaţi pe Hristos întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ilarion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Având învăţăturile tale cele din sihăstrie ca un diamant tare, Sfinte Ilarioane cuvioase, ne ascuţim inimile şi biruim taberele patimilor, ca pe nişte neamuri străine şi cu credinţă strigăm: tineri binecuvântaţi, preoţi lăudaţi, popoare prea înălţaţi pe Hnstos întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Dat-ai bună pătimire trupului la trudirile supunerii prin înfrânare, cuvioase părinte Ilarion. Umplut-ai lucrarea cea sufletească de duhul şi ai ajuns către cărările nepătimirii, strigând: tineri binecuvântaţi, preoţi lăudaţi, popoare prea înălţaţi pe Hristos întru toţi vecii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Toţi cei ce pătimim întru răutate cu cumplite păcate şi cu supărări şi cu nevoi, scăpăm sub acoperământul sfintelor tale aripi, Stăpână; căci avându-te pe tine părtinitoare, strigăm: tineri binecuvântaţi, preoţi lăudaţi, popoare prea înălţaţi pe Hristos întru toţi vecii.

Irmosul:

Să lăudăm bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

De şapte ori cuptorul, chinuitorul caldeian l-a ars nebuneşte pentru cinstitorii de Dumnezeu. Dar văzându-i pe aceştia de o putere mai mare mântuiţi, Făcătorului şi Mântuitorului a strigat: tineri binecuvântaţi-L, preoţi lăudaţi-L, popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Spăimântatu-s-a de aceasta...

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ilarion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Arătatu-te-a Hristos pe tine, fericite, izvor de minuni, care curăţeşte spurcăciunea sufletelor cea cu dureri şi durerile trupurilor le îneacă, mărite. Pentru aceasta toţi te numim pe tine şi râu de curăţenii sufleteşti, prea fericite părinte.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ilarion, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Duhovniceşte ai odrăslit ca finicul în casa Domnului, pururea pomenite, rodind ostenelile înfrânării ca o dulceaţă, cu care prin cuvântare ai îndulcit inimile turmei, tale, părinte. Pentru aceasta prin rugăciunile tale, învredniceşte-o pe dânsa şi cununilor slavei celei cereşti.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Sihăstreşte ai săvârşit călătoria şi credinţa o ai păzit, cugetătorule de Dumnezeu şi ţi s-a împletit ţie acum îndoită cunună cu adevărat, pe care o vei lua după lege de la Dumnezeu, la cercetarea faptelor şi la moştenirea cea de sus te vei desfăta, împreună cu Cetele îngerilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Pe tine te avem armă întru primejdii şi la supărări, liman şi zid întru scârbe şi pavăză înţelegătoare întru războaie şi mare îmblânzire la năpădirile cele cumplite ale greşelilor. Pentru aceasta, după datorie, ca pe Născătoarea de Dumnezeu, te cinstim şi slăvim naşterea ta.

Irmosul: Spăimântatu-s-a de aceasta cerul şi marginile pământului s-au minunat, că Dumnezeu S-a arătat oamenilor trupeşte şi pântecele tău s-a făcut mai desfătat decât cerurile. Pentru aceea pe tine, Născătoare de Dumnezeu, începătoriile Cetelor îngereşti şi omeneşti te slăvim.

Sedelna, glasul al 4-lea:

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Făcându-te cu adevărat prea ales lucrător de cele sfinte ale lui Hristos, prea sfinţite, lui Dumnezeu ţi-ai dat viaţa ta, prea fericite. Pentru aceasta după multe sudori şi osteneli, bucurându-te, te-ai mutat la locaşurile cele fără materie. Şi acum ne izvorăşti nouă râuri de tămăduiri.

Iar de va fi Post: **Sedelna** Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 4-lea:

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Înnoit-ai, prea curată, cu dumnezeiască naşterea ta, fiinţa cea muritoare şi stricată prin patimile pământenilor; şi ai ridicat pe toţi din moarte la viaţa nestricăciunii. Pentru aceasta după datorie toţi te fericim, Fecioară prea mărită, precum mai înainte ai zis.

Sedelna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 4-lea:

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Înălţându-Te pe Cruce, pe cei ce odinioară erau căzuţi i-ai înălţat, iar pe mine prin Înălţarea Ta m-ai întristat, o, lumina ochilor mei! Primeşte, Fiule Patima pentru noi de voia Ta; suferă Crucea şi cuiele şi buretele şi suliţa, prin care ne-ai dat nouă darul nepătimirii.

Vieţile Sfinţilor - Cuviosul Ilarion cel nou, egumenul Mănăstirii Dalmat

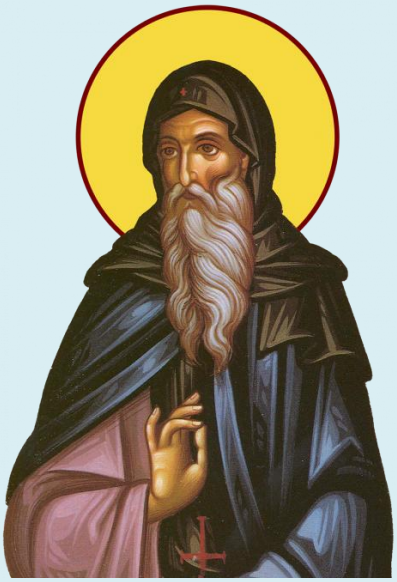

Cuvant Ortodox - Cuviosul Ilarion cel nou, egumenul Mănăstirii Dalmat - 6 iunie: https://www.youtube.com/watch?v=oa1i02LBt2E&list=PLQe0QKKQ08KHwD6N3zGwPi6zI9gxi24qy&index=18

***

Fericitul Ilarion a fost fiul lui Petre capadocianul, pitarul împărătesc, care avea de soţie pe Teodosia; şi amândoi erau drept credincioşi. Ei, fiind iubitori de Dumnezeu, l-au învăţat bine Sfânta Scriptură. Apoi, când era de douăzeci de ani, a lăsat - după cum zice Evanghelia - pe tată, pe mamă, casă şi bogăţie, şi s-a dus în mănăstirea lui Isihie, care era aproape de Bizanţ.

După aceea a venit în mănăstirea Dalmatului şi acolo a luat îngerescul şi sfântul chip cel mare, şi s-a făcut ucenic al Sfântului Grigorie Decapolitul, care într-acea vreme vieţuia acolo.

El petrecea în multă ascultare, în tăcere şi în smerenie, având slujbă în grădina mănăstirească. El s-a ostenit întru-acea ascultare zece ani şi se sârguia astfel, ca, prin viaţă sa, să urmeze cuviosului Ilarion cel mare, cel de un nume cu el, a cărui viaţă îmbunătăţită şi plăcută lui Dumnezeu, adeseori citind-o, căuta să se asemene aceluia, pe cât se putea, în postiri, în rugăciunile cele de toată noaptea, şi în toate nevoinţele monahiceşti, pentru care s-a şi numit Ilarion cel nou.

Deci, luminându-şi sufletul ca soarele, a luat putere de la Dumnezeu asupra duhurilor celor necurate, ca să le gonească. Egumenul mănăstirii aceleia a voit să-l facă

preot, după ce Sfântul Grigorie Decapolitul, se dusese de acolo în alte locuri, dar n-a voit.

Apoi, după câţiva ani, murind egumenul acelei mănăstiri, cuviosul Ilarion a aflat că fraţii voiesc să-l facă egumenul lor şi a ieşit, neştiut de nimeni, noaptea din mănăstire şi s-a dus în Vizantia (Bizanţ), unde a căutat pe Sfântul Grigorie învăţătorul său, crezând că-l va găsi acolo. Dar acela se dusese în Roma şi de acolo s-a întors şi s-a sălăşluit în muntele Olimpului.

Ilarion a intrat într-o mănăstire din Vizantia, iar monahii mănăstirii Dalmatului, aflând de dânsul, au trimis la prea sfinţitul patriarh Nichifor, rugându-l să-l facă egumen al lor, chiar de n-ar voi.
Atunci împăratul a fost înştiinţat de aceasta de către patriarh, şi trimiţând au adus la dânsul pe Ilarion, şi l-au îndemnat să ia egumenia mănăstirii Dalmatului. El, neputând să se împotrivească voinţei împărăteşti şi patriarhiceşti, s-a supus poruncii lor şi a luat stăpânirea egumeniei, păstorind astfel, mai bine de opt ani, oile cele cuvântătoare încredinţate lui.

După aceasta, a luat scaunul împărăţiei greceşti Leon Armeanul - tiranul cel cu nume de fiară - care a început a tulbura Biserica lui Hristos cu eresul luptării de icoane. Acela pe mulţi îi silea să se unească cu el la ereticeasca luptare; iar pe cei ce nu se supuneau voinţei lui, pe unii îi muncea, iar pe alţii îi izgonea în ţări foarte depărtate.

Într-acea vreme, din porunca lui, a fost adus şi cuviosul Ilarion de la mănăstirea Dalmatului la palatele împărăteşti şi silit la acel eres. Dar ostaşul cel bun al lui Hristos, nu numai că nu s-a supus tiranului nicidecum, dar încă l-a şi certat cu îndrăzneală, numindu-l fără de Dumnezeu şi nou călcător de lege, pornindu-l astfel spre mai mare mânie. Atunci rău credinciosul împărat a pus asupra fericitului multe bătăi şi diferite munci, apoi l-a închis în temniţă.

După o vreme oarecare, punându-l iar de faţă la cercetare, dar nimic sporind la scopul lui, l-a dat patriarhului, cel de un gând cu el, anume Teodot, cu porecla Casiter, care luase scaunul după izgonirea pentru dreapta credinţă a prea sfinţitului Nichifor. Acel Teodot, mincinos, a făcut cuviosului Ilarion acelaşi lucru ca şi împăratul. Închizându-l într-o temniţă întunecoasă, l-a chinuit multe zile cu foamea şi cu setea, poruncindu-i să nu-i dea nici pâine, nici apă.

Atunci, monahii mănăstirii lui s-au dus la împărat, zicând cu rugăminte: "O, împărate, dă-ne pe păstorul nostru, iar noi îţi făgăduim că ne vom supune voinţei tale".

Împăratul s-a bucurat de făgăduinţa lor şi îndată le-a dat pe părintele lor.

Deci sfântul, ducându-se la mănăstire, a petrecut câtăva vreme şi, primind puţină odihnă, după acele pătimiri şi acea foame, s-a întors iarăşi spre pătimiri. Căci împăratul, aşteptând făgăduinţa călugărilor, a cunoscut că este batjocorit de ei şi a trimis ostaşii săi asupra acelei mănăstiri, care au necăjit pe monahi, iar pe cuviosul Ilarion l-au luat şi l-au închis în temniţă.

După aceea, l-au trimis la mănăstirea lui Paneon, poruncind să-l închidă într-o temniţă strâmtă. Sfântul Ilarion a pătimit în temniţa aceea şase luni, primind multe necazuri şi ocări de la asprul egumen al acelei mănăstiri. După aceea, iarăşi a fost scos de acolo, cu poruncă împărătească şi adus la Constantinopol. Acolo a fost silit de împăratul să se lepede de icoane, uneori cu momeli, iar alteori cu îngroziri.

Însă, pătimitorul lui Hristos, Ilarion, neascultînd de porunca împăratului, a fost trimis la altă mănăstire care se numea Ciclovia. Şi a petrecut într-însa doi ani şi şase luni, fiind ţinut şi chinuit într-o temniţă murdară. De acolo, fiind adus iarăşi la împărat, şi fiind bătut foarte mult, a fost surghiunit în cetatea Potilia.

În acea vreme, acel rău credincios împărat, care a pierdut pe mulţi, a pierit şi el foarte cumplit; pentru că a fost tăiat cu săbiile în biserică de ostaşii săi, chiar în acel loc unde a fost batjocorită şi întinată sfânta icoană a lui Hristos, acolo şi-a lepădat sufletul lui cel ticălos.

Deci, Mihai Travlul, luând scaunul împărăţiei, a poruncit ca pe toţi cei drept-credincioşi, să-i libereze din legături şi de prin temniţe.

Atunci cuviosul Ilarion, fiind eliberat, nu s-a întors la mănăstirea sa, deoarece nu încetase eresul luptării de icoane, iar scaunele episcopale erau încă ocupate de arhierei şi învăţători mincinoşi; ci a petrecut la o femeie oarecare credincioasă, care îi dăduse un loc liniştit la moşia sa, făcându-i chilie şi grădină şi slujindu-i lui cu toate cele de trebuinţă.

Într-acea vreme, Sfântul Teodor Studitul, care asemenea pătimise multe răutăţi de la eretici pentru dreapta credinţă, întorcându-se de la surghiunie, a trecut la Domnul. Iar sfântul său suflet, înălţându-se de îngeri spre cer, a fost văzut de cuviosul Ilarion, precum se scrie de aceasta în viaţa lui Teodor.

Acea vedere s-a făcut astfel: În acea zi în care Sfântul Teodor Studitul a murit, fericitul Ilarion, umblând prin grădina sa, lucrând şi cântând psalmii lui David, a

auzit deodată nişte glasuri preaminunate şi a simţit şi un miros de negrăită bună mireasmă; deci, minunându-se, se gândea de unde să fie acestea. Căutând spre înălţimea cerului, a văzut o mulţime de Cete cereşti de îngeri în haine albe, strălucind cu luminoase feţe şi venind din cer cu cântări spre întâmpinarea oarecărei feţe cinstite.

Acestea văzându-le fericitul Ilarion, de spaimă mare a căzut cu faţa la pământ şi a auzit pe oarecare grăindu-i lui: "Iată sufletul lui Teodor, egumenul mănăstirii Studitului, care a pătimit pentru Sfintele Icoane până la sânge şi a răbdat până în sfârşit în necazuri; iar acum a adormit şi, dănţuind, se suie sus, întâmpinându-l pe el cereştile puteri!"

Cuviosul Ilarion, învrednicindu-se de o vedenie prea minunată ca aceasta, s-a umplut de multă mângâiere şi a primit în inima sa o mare dulceaţă duhovnicească. Astfel a rămas multe zile veselindu-se cu duhul, iar faţa lui strălucea de veselie ca a unui înger.

Cuviosul Ilarion a petrecut la acea femeie şapte ani şi mai mult. După Mihail Travlul a venit la împărăţie fiul său, Teofil, care pe toţi mărturisitorii adunându-i, a început iarăşi, ca şi mai înainte rău credincioşii împăraţi, a-i sili pe dânşii la luptarea contra Sfintelor icoane, iar pe cei ce nu se supuneau lui, îi muncea.

Atunci şi cuviosul Ilarion a fost luat şi dus la împărat, unde, silit fiind, nu s-a supus poruncii împărăteşti, ci mai ales l-a certat pe el, ca pe un păgân şi călcător de lege, care strică dogmele cele drepte ale credinţei. Faţă de această îndrăzneală a lui, a primit o sută şi şaptezeci de lovituri, surghiunindu-l la insula Afusiei. Acolo avea această înlesnire, căci nu era ţinut nici în temniţă, nici în legături. Deci, zidindu-şi o chilie foarte mică, a petrecut într-însa până la sfârşitul lui Teofil.

După moartea aceluia, a venit împărăteasa Teodora, care adunând în împărătească cetate pe toţi mărturisitorii, a întărit credinţa cea dreaptă şi Sfintele icoane le-a pus în bisericile lui Dumnezeu.

Atunci şi cuviosul Ilarion, eliberându-se, şi-a luat mănăstirea Dalmatului, unde strălucea cu minunile.

Deci, vieţuind trei ani, şi îndreptând pe ucenicii săi cu dumnezeiască plăcere, s-a dus la Domnul. Iar cinstitul şi sfântul lui suflet, asemenea ca şi al lui Teodor, cel văzut de dânsul, a fost dus de îngeri la cele cereşti şi a stat în ceata Sfinţilor

mărturisitori, înaintea scaunului slavei Tatălui, a Fiului şi a Sfântului Duh, a unui Dumnezeu în Treime, căruia I se cuvine slava în veci. Amin.